

Нам – 195!

ВІД РЕДАКЦІЇ. Продовження. Поч. у № 17 за 15 грудня 2011 р., № 1 за 3 січня 2012 р., № 2 за 24 січня 2012 р. І знову повертаємось до ювілею загально університетської газети та продовжуємо розповідати Вам про життя альма матер у 20 столітті на сторінках «Харківського університету».

23 лютого 1958 року...

23 лютого 2012 року... Стрілка редакційного годинника, здається, відміряє мільйони годин назад, а ми разом із шостим номером газети «Харківський університет» за 23 лютого 1958 року повертаємося у 20 ст. Про що розповідало серце університетської журналістики майже 55 років тому?

1958 рік. 13 років тому переможно закінчилася Велика Вітчизняна війна. Минуло 40 років із дня заснування радянської армії. Про це дізнаємося з першої сторінки номера: двоє солдат завмерли біля прикордонного стовпа, готові у будь-який момент дати відсіч ворогові. На зовнішніх полях розвороту надруковані ілюстрації до віршованих уривків про війну. Ось червоний радянський прапор над фашистським рейхстагом, парад на Красній площі...

Від розглядання малюнків переходимо до самих заміток. «Радянські збройні» завідувача кафедрою М. Пономарьова – центральний матеріал, в якому описується історія армії Радянського Союзу. Радянська армія і флот були створені декретом радянського уряду на честь перемоги над німецькими військами під Нарвою і Псковом 23 лютого 1918 року. Молода армія захищає завоювання революції в громадянську війну, стоїть на сторожі мирного життя, проявляє героїзм під час Великої Вітчизняної війни. Захистити найсвятіше – Батьківщину! Враження від заміток підсилює фотокартка монументу радянському воїнові, який міцно затиснув у руці меч.

Ось замітка під назвою «Радянська людина». Її автором став доцент Ю. Бадіян, а головним героєм – Д. А. Ушаков – Герой Радянського Союзу, викладач кафедри історії КПРС. Замітка – коротка, проте сповнена подвигами історія життя Дмитра Андрійовича протягом Вітчизняної війни. Шкода, що такої славетної людини, доцента кафедри тепер уже українознавства не стало в минулому 2011 році. Про його заслуги ми писали у №17 за 15 грудня 2011 року.

В. Стрілець написав про старосту групи, студента IV курсу історичного факультету

Петра Ніколаєнка. У жовтні 1944 року, тільки-но закінчивши 7-й клас, він стає мінометником на фронті. По закінченню війни Петро здобуває вищу освіту. У колективі його дуже шанують, адже за його плечима неабиякий життєвий досвід, пережиті сльози, кров, втрати найближчих товаришів та повсякчасна віра в сонячне майбутнє, не дивлячись ні на що. А от студентки хімічного Т. Грицан та В. Довгопалова розповіли на шпальті про доцента-хіміка Івана Яковича Левицького – «Рядовий партії». На війну він пішов аспірантом, був одним із перших добровольців. До університету повернувся з Орденом Червоної Зірки, медалями «За оборону Москви», «За перемогу над Німеччиною». Особливо вражає кінцівка замітки: «Вчений-хімік, витримана, чуйна людина І. Я. Левицький завоював для себе право вивчати улюблену науку, для молоді – високе право вчитися, мріяти і здійснювати ці мрії!»

«Так починав наш декан» – назвав свій твір М. Борисов. Пробігаючи очима рядок за рядком дізнаємось, що декан радіофізичного факультету тих часів Олексій Іванович Терещенко прийшов за університетську парту з вогню боїв. 1958 рік. В університеті працюють багато вчорашніх фронтовиків, захисників вітчизни, свідків війни. Тому хлопці та дівчата, які ставали авторами газетних публікацій, скористались можливістю поговорити й з ветераном Великої Вітчизняної, доцентом кафедри нової історії С. І. Сидельниковим («Ветеран Великої Вітчизняної війни»), старшим викладачем кафедри історії української літератури Петром Яковичем Коржем («Шлях патріота» за підписом М. Кенігсберга, кандидата філологічних наук).

«Нехай панує мир на землі!» – побажав усім в однойменному матеріалі М. Богдан, асистент фізмату. Учасник бойових дій, він як ніхто інший насправді розумів ціну тих слів побажання, які мовив до університетської спільноти.

Захисник вітчизни – чоловік? Не лише. Постояти за державу можуть і жінки. Це довела героїня публікації «Разом із країною» Віра Олександрівна Ковальова, кандидат економічних наук. Війна застала майбутнього науковця на II курсі економічного факультету. Далі були курси медсестер, фронт. «Було важко, було іноді й страшно», – писала В. Стражникова, що брала інтерв'ю у Віри Олександрівни. Перемога була завойована мільйонами таких людей, як В. Ковальова – вольових, простих, мужніх. Сьогодні ми не побачимо тих людей, не зможемо з ними поговорити. Та нічого не заважає нам брати з них приклад й прожити наше життя так, щоб не було соромно за безцільно прожиті роки!

А. КАЛІНІНА, М. КОСАТОВА ведуть колонку «Нам – 195!».